

כעל דרום-אפריקאי, הצהיר שהיא ישראלי. שבוע לפני הטיסה, ניגש לבן-שך. "אני רוצה לשוחח אתך בנוגע לאמא שלי בדרום אפריקה. אבל לא עכשיו... כשאחזור."

..לאון חי... לאון חי..

כ אשר בא תורו של התיק החמישי, נכנסה מזכירה והודיעה כי אחיו של טיסר מבקש להכנס. בן-שך נגש לדלת, הכניס צעיר שחרחר ורזה. אחר נטל את התיק לידו ושניהם שוחחו על האיש שנעדר.

● לאון טיסר, תיק מספר 6226. הוא היה דייל המטוס, אחד הרוחניים בחברה. מאז התגייס לצבא הבריטי בשנת 1942 התעצב למרוחקים. הוא נולד בדרודן, גרמניה, ב-1922. בגיל 16 עלה ארצה עם אחיו, נכנס למקוה ישראל.

בין מלחמת העולם למלחמת העצמאות, היו חייו — חיי זמן בחנות נעלים תל-אביבית — חיים אפורים ושקטים. המלחמה שוב מילאה אותם בהרפתקאות. הוא צורף ליחידת הגייס של שוועלי שמשון נפצע שלוש פעמים בקרב. כשחזר הביתה, התחתן עם חנה, אחותה של בחורה שעבדה אלו כמכירת לפני המלחמה.

המרחקים שוב קרצו לו. בהמלצת בן-דודו, שר הדואר ד"ר יוסף בורג והודות להופעתו השקטה והמלוטשת, נתקבל כדיל.

שני הגברים שוחחו, החליפו זכרונות. שניהם ידעו כי לאון טס הפעם שלא לפי תורו. הוא נועד לטוס לניו-יורק ביום החמישי; במוצאי-שבת הודיעו לו כי צורף במקום זה לטיסה 402 ללונדון.

מבעד למסמכי התיק ולשני הגברים, הודו קרה דמותה האבלה של חנה האלמנה. היא ישבה בדירתה, כשבנה דורון בן שלושת החדשים בורעועותיה, נאנקת וחוזרת: "לא, לאון חי... לאון חי..."

● רפאל גולדמן, תיק מספר 6797. הוא עבד כאלחוטאי במטוס האבז. חברו טיסר, עלה אף הוא מגרמניה, שם נולד בשנת 1929. גבוה, יפה, למד רפי בבית-הספר תל-נוודאו בתל-אביב, סיים את בית-הספר מכס פיין כחשמלאי.

תיקו היה הדס שבשבעה. רק טפסים רשימיים ציינו את 17 חודשי עבודתו באנגל. טפסים רשמיים — ומכתב אישי אחד: ברכתו של מנהל המנגנון להולדת בתו דורית, לפני חודשיים.

לא פעם אמר לחבריו: "די, צריך להפסיק את הטיסות. עכשיו יש לי ילדה, צריך לשבת איתה ועם האשה. מקומי על הקרקע."

המיסמך האחרון בתיק התעלם לגמרי מן המציאות. הוא אישר את לידתה של דורית ואת העלאת משכורתו של אלחוטאי-טייס רפאל גולדמן בהתאם.

חומר טוב

יש הצוות השביעי, האחרון בדרגת הפיקוד, היה גם חזש בשורות האויראים.

● אלברט אחרוף, תיק מספר 8629. נעים שחרחר, מגומס, ליד מצרים שהחליט עוד בנעורו כי מקימם של יהודים הוא בארץ-ישראל. בשל אמונה זו, הוכנס למחנה-מצרי.

כשהופיע בפני ועדת-המיון, לא ידע עדיין לדבר עברית כראוי. אך הועדה החליטה בכל זאת לקבלו. על הטופס רשם אחד מחבריו הועדה: "שולט היטב באנגלית וצרפתית. צריך להשתלם בעברית. חומר טוב." תחילה עבד כפקיד מודיעין במשרד. ביוני הועלה על מטוס כדיל זוטרי.

שבע פעמים בלבד הספיק לטוס לפני שהמחת שם קץ לחייו.

המיסדר האחרון

בן-שך סגר את התיק האחרון עצם לרבע את עיניו. בראשו חזר על שבעת השמות: סטן, פיניה, טיר, רפי, שרה, לאון, אלחוף צוות 4X-AKC טיסה 402.

אולם בית-המשפט החיפאי מצולם מתוך חלון העיריה. לאיש אחד שלטון החורג מנדר החוק!

לוה בפנים וזהרות, פתחו לפניה את כל דלתות ביתם, לרבות דלת בית-השימוש. תמר נכנסה, הדליקה את החשמל. לפתע כבה האור.

הכל היה דומה לסרט בלשי, מן הסוג המוצג לעתים גם בקולנוע ארמון. ההמשך לא היה הוליוודי — הוא היה ישראלי מאד, ללא מעשי רצח ואונס, אולם בתוספת נופך מקומי.

אזירה מחושמלת. בית השימוש היה מוחרף לשלוש משפחות. כל אחת מהן חששה פן תשתמש השנייה בחשמל שלה. לכן הותקנו שלושה חיבורים, שלוש גורות וגם שלושה מפסקים. תמר אגוזי השתמשה בתמימותה במפסק הבלתי-נוכח. אך יצאה תמר ממקום הבידוד, החל ריב השכנים. אלי חלוח, שכנו של אברהם וזהר, צעק לעומתו: הבחורה השתמשה בחשמל שלו. וזהר הכחיש בתוקף. התערבה השכנה השלישית, ריינה מורחי, ביקשה לפשר. גורלה היה מר: חלוח צעק לעומתה: "פרוצה!" גם קרובות חלוח לא הדביקו לשונן לחיכן.

כבכל סרט הגון, לא רב המרחק בין ריב-שפתיים לתגרת ידיים. חלוח סטר בתו נופה את לחיו של וזהר. אשת וזהר, הודה, רצתה למנוע שפיכת-דמים, גררה את בעלה לתוך החדר. השכנה ריינה נמלטה אל שכניה, ואלו תמר אגוזי, שבגללה פרצה כל המי-הימה, שבה למקומה בתור לקולנוע, כדי לראות סרט רומנטי יותר.

האפי-אנדר. אולם העלילה לא נגמרה. הוזהרים החליטו לתבוע את חלוח ושות' לדין, המשפט נמשך כמעט שנה. בשבוע שעבר הטיל שופט-השלום אריה קלימור על חלוח קנס בסך 15 ל"י בתוספת הוצאות ושכר עורך-דין. חלוח לא נכנע. סניגורו, צבי ואקסמן, הודיע שיגיש ערעור, יכתיר את העלילה כולה בהאפי-אנדר.

הווי

..שוקודר, מנטה, מסטיק!"

בתל-אביב, פתח בית-משפט השלום תיקים לתביעתו של דניאל שהם נגד שמואל צים, ולתביעתו של ראובן מנטה נגד שמואל מסטיק.

מים בששון

ביפו, התלונן אליהו ששון שאדם זר בא לביתו וביקש כוס מים. נעלם עם שני בקי בוקי קוניאק, שהיו מונחים על השולחן. שעה שבעל הבית נכנס להביא מים מן המטבח.

על במותיך חזר

בירושלים, בשעת הצגת להקה דרמטית, נשבר אחד מקרשי הבמה הארעית, גרם לנפילתו של אחד השחקנים אל החלל שמ' תחת לבמה.

מי יציננו מרהב?

בבתים הציג בחור את עצמו בפני נערה, כמציל, על מנת לעשות עליה רושם, הוומן על-ידיה לשחות בים, החל טובע מאפיסת כוחות, ניצל בקושי רב על-ידי הנערה.

העולות לאורת הפשוט לפחות 100 ל"י לחודש עולות לך רק 25 ל"י לחודש? כהן, שכיפק בעצמו את כל המספרים האלה, גימגם: "זה גורל כל פקדי ה' עירייה!"

חזר תמיר, באירוניה דקה: "כן, זה הגורל הטראגי של פקיד העירייה."

דרכי חיים

דיקארון מראש-העין

דון פליכס היה אחד מגיבורי דיקארון. הוא נתקל בסוחר בשם פוצ'ו, בעל לאשה יפהפיה. דון פליכס, נזיר מפאריס וחומד נשים יפהפיות, מצא תחבולה: הוא יעץ לפוצ'ו כיצד ליהפך לאדם קדוש. לצורך זה היה עליו להתפלל לילה-לילה על גג ביתו, מבלי לזוז ממקומו. פוצ'ו לא זו, אפילו כששמע המולה בחדר אשתו. הוא לא הפך לקדוש — אולם פליכס הצליח להפוך לאיש חיקה של האשה תקופה ארוכה. אמרה ה' אשה למאהבה דון פליכס: "פוצ'ו מסתגף, אך אני זוכים בג'העדן!"

קטיגור סזומון על חשבון מי?

שופטת שטרקמן בלי מס ומכס

הנס לא התחולל. באחד הימים נק' רא דויד לשרת בעתוודות. יחיה הכריז שהי טיפול נגמר, הודיע: "יחיה לך בן." אולם בחזרו מן השרות, מצא דויד כי תאוות המלאכים טרם באה על טיפוקה: עתה נדרש להעביר את אדמתו למלאכים, כתגמול על הבן שיוולד לו. הפעם שמח דויד באמת: סוף סוף יתראה פנים עם המלאך, שעה שזה יבוא למשרד רישום הקרקעות לקבל את תעודת-ההעברה.

המלאך גזר אחרת. הוא נתן ייפוי-כוח בכתב ליחיה, חתום על-ידי כמה מלאכים. את הקרקעות נדרש עשירי להעביר על שמו של יחיה, כבאכרז הפמליה של מעלה. דויד הסכים, האדמה הועברה לרישות יחיה.

כלה קיץ, חלף חורף, לרחל לא נולד בן. נראה שגם בלילות בהם שכב דויד בדר במיטתו ומלאכים התרוצצו ליד אשתו בחדר הסמוך, לא התחולל הנס. דויד הרגיש עצמו מרומה, פנה למסטר: "יש לי רושם שיחיה רימה אותי." גם המשטרה חשבה כך: השבוע הומינה את יחיה לבית-משפט השלום כפתח-תקוה. האשימה אותו בהוצאת כספים בטענות-שוא. הפעם לא סמך יחיה על עזרת המלאכים. במקומם שכר את עורך-הדין נתן קנת, שיאלץ לסמוך על כוחו הוא, ללא התערבות מלמעלה.

מתח גבוה

תמר אגוזי, צעירה תמורת-גוף בת 17, השקה בבידוד: היא הלכה לקולנוע ארמון החיפאי. כאורחית ממושמת עמדה שעה ארוכה בתור, נהנתה ממבטי העוברים-ושבים שנעצו בה, עד שלפתע תקפו אותה צרכים אנושיים מאד.

תמר לא היססה. לא הרחק מן המקום גרו יודי הוריה, משפחת וזהר. אלה קיב

גבר על המיטה. דויד עשירי (52), איש צנום, נמזק-קומה ורפז-קול, בא לישראל עם אשתו הנאה, רחל, בשנת 1949. הוא קנה חצי דונם אדמה במגדיל, הודה לאלוהיו על הבאתו לארץ המובטחת. אולם דבר אחד חרה לדויד עשירי: אלוהים לא נתן לו בנים. איש לא יגיד קדיש אחרי מותו.

ביום בהיר אחד, לפני שנה, בחזרו עייף מתל-אביב לביתו, מצא עשירי בחור זר יושב על המיטה, שקוע בשיחה עם אשתו. רחל עשירי פנתה לבעלה: "דויד, הנה בא אלך שלוח!"

שליחו של מי? יחיה לא פירט. אולם הוא גילה כי עשירי חולה קשה, הודיע לו שהוא מוכן לרפאו. הדיאגנוזה: "הורע שלך לא טוב!"

עשירי התענין בוהותו של השולח. אולם יחיה התעשש. מצבו היה, כנראה, כלה לראותו. לא אתה ולא מישהו אחר! דויד הבין מיד שיש לו ענין עם כוח-עליון.

כסדר מלאכי עליון. יחיה ציווה על דויד להיכנס למיטה, להישאר רחוק אלה במשך חודשיים. מצבו היה, כנראה, כלה רק כדי לשלוח אליו אוכל. "פעם ניסיתי להתמרד," נזכר עשירי, "אולם המלאכים כעסו עלי. אבנים התעופפו דרך התלון. חזרתי למיטתי, עצמתי את עיני מרוב פחד, שמעתי חריקת רהיטים בחדר הסמוך כל הלילה." הוא לא ראה מה נעשה בחדר הסמוך. אולם הוא שמע את קולו של יחיה, משוחח עם אשתו.

לא היתה זאת התופעה המוזרה היחידה. דויד החל מקבל מכתבים ממלאכים. שמות הכותבים היו שונים: מלכיאל, רויאל, מי כאל. אך התוכן היה זהה: נגזר עליו לשלם קנסות שונים, לשלשל את הכסף לקופת המלאכים — במופתה שקיבל מיחיה למטרה זו.